

Múlt és jövő – időutazás Firenzében



Amikor a pályázat készült, jó öreg diplomámra gondoltam, amit bizony még a múlt században, 1989-ben szereztem. Az időközben eltelt évtizedek során megváltoztak a dolgok, és én eszköztelennek éreztem magam a „szép, új világ”-ban. Többek között ezért esett a választásom a *Creativity in the Classroom – Tools and Tips for Language Teachers* c. kurzusra: úgy gondoltam, a kreativitás, a kreatív energiák megmozgatása, felszabadítása lehet a megoldás. Bevallom, az sem volt közömbös, hogy a kurzus helyszíne az európai kultúra egyik fellelővára, a reneszánsz bölcsője, Firenze volt. Elképzeltem, milyen ösztönzőleg hat majd a toszkán tájjal és az 5-600 éves műalkotásokkal a háttérben új dolgokat tanulni. Így is lett. Sőt, ennél sokkal több is történt: egy valóságos időutazás!

De hogy egyelőre a tényleges utazásnál maradjak, az még itthon kiderült, hogy a kéthetes tanfolyam, amelyre pályáztam, tulajdonképpen 2x1 hetes lesz. 1. hét: módszertani áttekintés, frissítés. Hurrá! 2. hét: számítógépes izé. Jaj! Ennek kezdetben nem örültem, sőt! Kifejezetten elkedvetlenített, hogy olyasmivel kell majd foglalkoznom, amihez nem sok közöm van. Aztán ahogy telt-múlt az idő, rájöttem, hogy épp ez benne a jó. Hát nem pont azért akartam pályázni, mert ezzel a területtel gondom van, mert úgy éreztem, hogy nem állok készen a digitális világ kihívásaira? Dehogynem! Hát akkor... hajrá. Végül nem csalódtam. Mindkét hét érdekes és hasznos volt.

Az első héten Sheila Corwin volt az oktatónk, és mindössze 4 fős a csoportunk. Méltányoltam, hogy az iskola 4 fővel is elindította a kurzust, és szerencsére ez a mini-csapat is nemzetközi volt: egy cseh és egy lengyel kolléganő, egy mauritiusi születésű, de Franciaországban élő kolléga és jómagam. A kis létszám pedig nagy előnyt jelentett, hiszen így sokkal intenzívebb lehetett a képzés, mindig mindenki elmondhatta, amit akart, mindig mindenkire sor került, és összességében nagyon családias, közvetlen hangulat alakult ki. Ugyanakkor minden tevékenységi formát meg tudtunk valósítani, hiszen éppen elegendő voltunk akár egyéni vagy pármunkához, akár csoportos feladatokhoz.

Felsorolni is nehéz lenne, mi mindennel foglalkoztunk ez alatt az egy hét alatt. Kezdtek a különböző módszertani megközelítések áttekintésével időrendben, eljutva a kommunikatív nyelvtanításig. Ekkor éreztem először, hogy mintha időutazáson lennék.

Hirtelen megint húszéves voltam, a főiskolán, ahol először találkoztam ezekkel a fogalmakkal. De nem nagyon lehetett elmélázni. Már is következett a kommunikatív gyakorlatok megbeszélése, autentikus anyagok és reália használata, CBI (Content Based Instruction), CLIL, óratervezés, hibajavítás, visszacsatolás, tanuló- kontra tanárközpontú tanítás... és így tovább. Intenzív – és extenzív – munka folyt, sok-sok videóval fűszerezve.

Mindemellett trénerünk, Sheila, a maga amerikai nyitottságával és toleranciájával teret engedett saját tapasztalataink és gondjaink megvitatásának is. Azért persze benne volt már az olaszos „Mamma” is - hiszen 15 éve él Firenzében -, fizikai jól-létünkre is figyelt, és minden nap megvendégelt valami finomsággal, csak hogy jobban forogjanak a kerekek. Sheila egyébként nagyon felkészült és alapos volt, ugyanakkor rugalmas is, kész volt bármikor változtatni, igényeinkhez alkalmazkodni.



A napi munka végeztével aztán jöhetett a kikapcsolódás. Látnivaló volt bőven, csak győzze az ember. Az iskola is szervezett számunkra 2 alkalmat, amikor idegenvezetővel bejártuk a város legérdekesebb helyeit. Firenze megunhatatlan és gyönyörű, sajátos hangulatot áraszt, a nyüzsgő turistaáradat ellenére is. Aztán ahogy belép az ember egy múzeumba vagy templomba, mintha megint átesne egy időalagúton, egyszer csak ott találja magát több száz évvel korábban, a reneszánsz világában, Donatello, Michelangelo, Botticelli és a többiek társaságában. Remekműveik hatására mintha egy másik dimenzióba kerülnék, megszűnik a külvilág, a jelen, és szinte átmossa az embert ez az életigenlő, emberközpontú áramlat. Aztán amikor néhány óra elteltével felbukkanunk ebből a jótékony agyimosásból, kell egy kis idő, amíg visszatérünk a valóságba. De a hűtött/hűvös belső terek után a tűző nap gyorsan kijózanít, és máris belevetjük magunkat az utca zajába, a sétálók, báméskodók hadába, már shoppingolunk is, aztán jelez a gyomrunk, és jöhet a pizza, a süti, a kávé... Mmm.

Na és az első hétvége szombatja? Szintén az iskola jóvoltából ízelítőt kaphattunk Toszkánából egy szervezett kirándulás keretében. San Gimignano tornyai és világbajnok fagyija, középkori vásár Monteriggioniban, felhőszakadás Sienában, majd az újra felragyogó napsütésben a Piazza del Campo – felejthetetlen élmények.

És máris itt a hétfő – repül az idő! Új hét, új kurzus. Ezúttal nagyobb létszámmal, 15-en vagyunk, egy cseh kolléga, spanyolok, lengyelek és másodmagammal magyarok. A többség nem angoltanár, és nagyrészüket nem is beszél jól vagy egyáltalán angolul, de szerencsére ezen a kurzuson ez nem akadály. A téma pedig nem is lehetne 21. századibb: az Internet és különösen a közösségi oldalak használata a tanításban. Berobban életünkbe Tatiana Speri, energiabomba és számítógépes guru. Ő, a maga vérbeli olaszos temperamentumával nagyon lelkes és energikus, mindent tudni szeretne rólunk, és mindent meg szeretne osztani velünk, amit ő tud. Remek a hangulat az órákon, és annak ellenére, hogy mindenki külön gépen dolgozik – hoznunk kellett saját laptopunkat vagy tabletünket -, nem

„kockulás” zajlik, hanem lázas, kooperatív munka. Megnyugtató, hogy a többiek sem értenek hozzá jobban, mint én, de Tatiana lépésről lépésre végigvezet minket a folyamaton. Rengeteg új dolgot tanulunk, és be kell látnom, hogy az Internet és a digitális világ számtalan lehetőséget rejt, amelyeket kiválóan lehet alkalmazni a tanításban, különösen a nyelvtanításban. Ezt persze eddig is sejtettem, de most konkrét ismereteket és támogatást is kaptam hozzá: Facebook, Pinterest, Edmodo, Flubaroo, Quizizz, Study Stuck. És ez már a jövő zenéje: megtalálni azt a kényes egyensúlyt, amelyben a 21. századi igényeknek megfelelően kihasználjuk az elektronika és a világháló nyújtotta lehetőségeket, de közben megőrizzük az oktatás emberi arcát.



Iskolán kívül is össze-összefutunk, zenét hallgatunk a Piazza della Signorián, fagyizunk, kávézunk, egy este egyik csoporttársunk ablakából gyönyörködünk az éjszakai Firenze látképében egy ital mellett, és persze beszélgetünk mindenről, ami a tanári léttel kapcsolatos. Pénteken délután a bizonyítványokkal a kezünkben fotózkodással és címcserével búcsúzunk egymástól és az iskolától.

Egy hétvégém maradt még, így a szombatot saját szervezésben pisai kirándulással töltöttem, igyekezvén maximálisan kihasználni az időt és a lehetőséget.

Sok csodában volt részem a két hét során, mégis, a legnagyobb élményt két dolog jelentette: az egyik a megerősítés, amit a kurzus során kaptam, hogy bármilyen régen is diplomáztam, a módszertani tárházam rendben van, nem vagyok „öskövület”, hanem nagyon is naprakész és „modern”, sőt mi több, az elméleti ismereteim is kiállták a próbát. A másik a tapasztalatcsere lehetősége a külföldi kollégákkal, és annak felismerése, hogy bizony a világ különböző pontjain hasonló problémákkal küzdünk, sok hasonló tanítási-nevelési szituációt élünk meg, és a diákok is sok tekintetben nagyon is egyformák.

Nem „csak” továbbképzés volt ez, hanem utazás, élmény, tapasztalat, megerősítés és feltöltődés, amelyet mindannyian megérdemlünk.